Paul Csavdari

Isus și Sabatul – eliberarea de povară

Redarea sensului adevărat

Pentru mulți oameni, Sabatul a devenit o povară, un ritual golit de sens.

În vremea lui Isus, exact asta făcuseră și fariseii: transformaseră Sabatul într-o zi de control și judecată, în loc să fie o zi de libertate și binecuvântare. Dar Isus a venit să răstoarne perspectiva:

- Sabatul nu e un scop în sine, ci un dar – iar El e Domnul care îl redă oamenilor ca „zi de odihnă, nu de opresiune".

Isus și acuzațiile fariseilor

În evanghelii, vedem cum fariseii îl acuzau pe Isus și pe ucenicii Lui că „profanau" Sabatul.

De exemplu, când ucenicii au rupt spice de grâu ca să mănânce (Matei 12), fariseii au spus: „Iată, ucenicii tăi fac ce nu este îngăduit în ziua Sabatului!".

Isus nu neagă valoarea Sabatului – dar arată că foamea lor e o nevoie reală, acută. Sabatul nu poate opri foamea.

Și mai mult: Isus își asumă acțiunile lor, cum David și-a asumat faptele oamenilor lui când au mâncat pâinile punerii înainte.

Prin argumentele prezentate, Isus mai subliniază ceva:

- dacă fariseii L-ar fi recunoscut ca Fiul lui David, Unsul, atunci pe ucenicii Lui i-ar fi văzut ca pe „oamenii Unsului", „oamenii lui Dumnezeu", ca pe preoții de la Templu.
- În loc să-i condamne, ar fi trebuit să-i invite la masă și să le dea ei înșiși odihna Sabatului – ca unor „frati flamanzi" sau măcar ca unor „străini flămânzi" care au dreptul la ospitalitate.
- „N-ați fi osândit pe niște nevinovați", spune Isus – pentru că recunoașterea adevărului este singurul care contează.

Fariseii îi condamnă, dar prin asta se condamnă pe ei înșiși: pentru că dacă ar fi recunoscut că Isus e Fiul lui David, Unsul, Mesia, ar fi știut că e datoria lor să le dea odihnă și ospitalitate de Sabat – nu să-i acuze. În loc să-i primească la masa Sabatului ca pe niște „frati flamanzi" sau măcar „străini" cu drept de ospitalitate, îi urmăresc și îi acuză.

În felul acesta, Isus întoarce vina asupra lor – arătând că adevărata vină nu e foamea ucenicilor și culesul spicelor din mers, ci refuzul fariseilor de a-i recunoaște și de a-i primi cu respect.

Sabatul – o zi pentru a elibera, nu a împovăra

Isus a făcut și mai mult: a vindecat în Sabat. O femeie „înrobită” de boală de 18 ani, un om cu mâna uscată, un orb – toți primeau odihna la care aveau dreptul, dar pe care legea stricată de farisei le-o răpea.

- *„Fiecare dintre voi nu-și dezleagă boul sau măgarul în Sabat ca să-l adape? Și această fiică a lui Avraam… n-ar trebui să fie dezlegată de legătura aceasta?”*.

Sabatul e ziua când „se dezleagă povara”. Ziua când nici robii, nici animalele, nici bolnavii nu mai pot fi ținuți împovărați. Când fiecare creatură se poate bucura de libertate și odihnă. Isus readuce Sabatul la scopul lui: acela de „a da odihnă” întregii creații.

Isus – Domnul Sabatului, Domnul odihnei adevărate

Isus spune clar: „Fiul Omului este Domn al Sabatului.” Nu în sensul de a-l desființa sau de a-l transforma în altceva, ci de a-l restaura la adevăratul lui scop– ca zi a bucuriei, a libertății și a eliberării.

Isus nu face Sabatul „opțional” – ci îl arată ca pe darul lui Dumnezeu care aduce odihnă reală, așa cum a fost rânduit de la început.

El e „Domnul odihnei” nu pentru că ar schimba ce a binecuvântat Dumnezeu, ci pentru că El e Cel care dă odihnă pentru fiecare om care e împovărat.

Unii interpretează expresia „Domn al Sabatului” ca pe o dovadă că Isus ar fi Creatorul care a instituit Sabatul la începutul lumii.

Dar sensul din contex este altul: Isus e Unsul, Fiul lui David, care are autoritatea să le dea odihnă robilor Lui – adică celor care Îl urmează - și pe care îi eliberează de orice formă de robie, fie ea boală, foamete, sau robia fricii de reguli goale.

„Domn al Sabatului” nu înseamnă „autorul cosmic al zilei a șaptea”, ci Unsul care împlinește Sabatul ca zi a libertății pentru toți cei ce sunt cu El.

În felul acesta, El îi scapă pe oameni de robia fricii și de povara regulilor stricte care uită de rostul odihnei de Sabat.

Legătura cu „la început n-a fost așa”

Isus le arată fariseilor că: „La început n-a fost așa”. Sabatul nu e un jug – e parte din binecuvântarea creației.

Dumnezeu l-a făcut ca să-i odihnească pe oameni, nu ca să-i chinuie. Sabatul e o „resetare cosmică”:

- aduce aminte de prima zi de odihnă a lumii, când Dumnezeu S-a bucurat de ce a făcut și a zis: „E foarte bun!”.
- În Sabat, omul e chemat să intre în acea bucurie, nu să stea în spaimă.

Sabatul e mai mult decât o zi – e un ritm de restaurare și un test de umanitate. În ziua a șaptea, Dumnezeu ne cheamă la un exercițiu de credință: „să lăsăm totul pe seama Lui”, să renunțăm la control și să recunoaștem că doar El e Stăpân. Sabatul e o zi de „a nu forța pe alții” – nici pe cei slabi, nici pe cei puternici.

Mai mult, Sabatul e o „zi de reîntoarcere” – la starea în care totul a fost „foarte bun” – și, prin comparație, e și un prilej să vedem ce e stricat azi, tocmai pentru a îndrepta lucrurile spre bine. E o zi a păcii și a respectului, o zi care arată că adevărata putere e aceea care se oprește și care nu strivește pe nimeni.

Sabatul ca protecție pentru cei slabi

În toată această discuție, se vede clar că Sabatul e legat de „cei care muncesc”:

- robii,
- roabele,
- străinii din casa ta,
- animalele de muncă.

Sabatul nu e doar un dar – e un drept. Dar e și o opreliște: stăpânul nu poate profita, nici abuza.

Sabatul e ziua când toți sunt egali – ziua când nimeni nu e proprietatea altcuiva. Isus subliniază asta prin faptele Lui: El nu stă la masă cu cei puternici, ci cu cei flămânzi. El dă ucenicilor Lui ceea ce aveau nevoie – mâncare, pace, odihnă – pentru că asta e inima Sabatului.

Respect și iubire – cum le unește Isus

- Decalogul e despre respect – poruncile cu „nu” - opresc abuzul.

Dar Isus a dus totul la iubire – care nu are „nu”. În Sabat, Isus arată că iubirea e mai mare decât orice interdicție. Iubirea nu anulează Sabatul – îl umple de sens. De aceea, El vindecă, hrănește, eliberează. El trăiește Sabatul ca pe un spațiu al iubirii – nu ca pe un ritual gol.

Cine Îl recunoaște pe Isus – recunoaște și Sabatul adevărat

Isus a spus:

- *„Dacă ați ști ce înseamnă «Milă voiesc, iar nu jertfă», n-ați fi osândit pe cei nevinovați.”*

Fariseii n-au înțeles. Ei au văzut doar ritualul – dar nu și scopul. Adevăratul Sabat e ziua în care nu există „stăpân” și „rob” – există doar oameni ai lui Dumnezeu, toți egali în demnitate. Cine Îl recunoaște pe Isus ca Domn al iubirii, recunoaște și Sabatul ca zi a eliberării.

Toate faptele lui Isus arată că Sabatul nu e doar o zi – e un test al inimii.

Cine Îl iubește pe Dumnezeu nu caută cum să „încalce” Sabatul, ci cum să-l împlinească în iubire. Cine Îl urmează pe Isus nu-l folosește ca o scuză pentru abuz, ci ca un loc de odihnă pentru toți cei din jur.

Isus n-a desființat Sabatul – l-a așezat la locul lui adevărat: inima creației și inima omului. Acolo unde iubirea e mai mare decât orice regulă – dar respectă și regula, pentru că iubirea nu e haos.